очитѣ. Когато се свѣстилъ, погледналъ нагоре — Месечко надъ главата му.

— Лудъ съмъ азъ, лудъ — почналъ да се бие Лудачко по главата. Въ ржцетѣ ми бѣше и го изпуснахъ. Трѣбваше ли толкова да се засилвамъ. Пресилилъ съмъ се и съмъ хвърлилъ месеца чакъ на небето.

Н. Гарваловъ

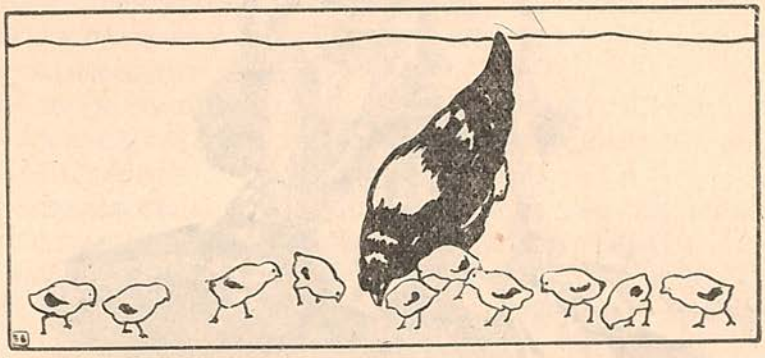

КВАЧКА

Денемъ рови предъ обора
Или нѣкжде по двора . . .
Ще я видите да ходи,
А следъ себе пилци води:
Жълти, черни, бѣли, сиви,
Все юначета игриви,
Съ мънички перца покрити
И пригладени, омити.
Майка имъ напето ходи,
Па говори и ги води:
— Хайде, мамини дечица,
Да отидемъ на водица,
Дето има много слънце,
Дето никне златно зрънце,
Че и вий сте като цвѣте,
Трѣбва слънце — да растете.
А, пухнати, премѣнени,
Тѣ сж весели, засмѣни,
На добро сега се учатъ,
Та отъ малки да сполучатъ. . .

И. Стубелъ